

SIMON NICHOLSON

GENÇ HOUDINI

GENÇ
T
TRAY

SESSİZ SUİKASTÇI

GENÇ HOUDINI

Sessiz Suikastçı

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Merve Okçu
Çeviri Şeyma Göksey
Kapak illüstrasyonu Brandon Dorman
İç Tasarım Tamer Turp
1. Baskı Şubat 2018
Uluslararası Seri No ISBN: 978-605-08-2754-5

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cd.
No:5 Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
Posta P.K. 50 Sirkeci/İstanbul
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık
Sertifika No 16086
Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Tel (0212) 482 11 01

GENÇ TİMAŞ YAYINLARI / 4400

T GÜMÜŞ ROMANLAR / 28

TİMAŞ KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© Simon Nicholson 2016 (metin)

© 2016 Young Houdini- The Silent Assassin orijinal adıyla Oxford University Press tarafından yayımlanan bu eserin Türkiye'deki tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. Tanıtım amacıyla yapılacak alıntılar dışında hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

1. Bölüm

Harry, geminin tırabzanına tutundu. Motorun titreşimleriyle aşağılarda gümbürdeyen gemide sallandığını hissediyordu. Rüzgârdan saçları savrulurken yaklaşık otuz metre yüksekten aşağıya, pervanelerin köpürttüğü denize bakıyordu.

“Hazır mısın, Harry?”

“Perkin, cep saatini riske atmayı göze aldı. Ayarladın mı?”

Harry, ellerini kaldırdı. Tırabzanlar hâlâ sallanıyordu. Ancak birkaç santim yukarısındaki parmakları sabitti. Kendisiyle konuşan arkadaşlarına döndü. Erkek olan, tertemiz İskoç kumaşı takım elbisesini giymiş, kız olan ise her zamanki pasaklı iş önlüğünü üzerine çekmişti. Arthur ve Billie, kovalarla dolaşıyor, güvertede toplanan kalabalıktan bozuk para topluyordu. Az ileride uzun boylu, denizci Perkin bekliyordu. Ekim rüzgârının sertliğine ve serinliğine rağmen yüzü terden karıncalanıyordu. Denizci, titrek elinde cep saatini sımsıkı zincirinden tutuyordu.

“Onu ikna etmem yıllarımı aldı. Deveye hendek atlatmaktan beter,” dedi Billie. Kovasıyla Harry’nin peşinden koşuyordu.

“Ona deneme yaptığımı söyledin, değil mi?” diye sordu Harry.

“Ona söyledim mi? Öğrenmek için o ısrar etti. Bir eğitim programı ve bir sürü şey uydurmak zorunda kaldım.” Arthur da peşlerinden koşturuyordu. “Korkarım pastadan daha büyük bir dilim istiyor. Ona yarısını vereceğimizi söyledim.”

“Sanıyorum oldukça değerli bir cep saati,” dedi Harry. Yere çömelip, ayakkabı bağcıklarını gevşetiyordu. Parmakları hareket ederken yine o tanıdık hisler gelmişti. Vücudunda ufak titremeler ve seğirmeler hissediyordu. *Güzel*, diye düşündü. Her titreme, her seğirme, onu bekleyen oyuna yoğunlaşmasına yardımcı oluyordu. Göğsünün derinlerinde kalp atışları hızlanmıştı.

“Bayanlar ve baylar, yolculuğumuzun en muhteşem gösterisini izlemeye hazır olun!” Billie, daireler çizerek kalabalığa hitap ediyordu. “SS Morley New Orleans’dan ayrılırken sizleri hayrete düşüreceğiz! Bu gemi dondurucu Atlantik üzerinde yol alırken gözlerinizi kamaştıracağız!”

“Ve şimdi, yolculuğumuz son bulurken; İngiltere’ye yaklaşırken,” diye söze girdi Arthur. “Harry Houdini isimli genç, sizleri bir kez daha güçleriyle şaşırtacak. Kendi hayatıyla yer değiştiği illüzyon gösterisini izleyin! Bunun için sizden küçük bir meblağ

istemek hakkımız, değil mi? Dolar veya sent olarak verebilirsiniz. Ya da her türlü nakit para, hiç fark etmez.”

Kovaya atılan bozuk para sesleri tıngırdıyordu. Harry, yolcuların parmaklarından fırlayan bozuklukların güneş ışığında parlamasını seyrediyordu. İyi konuşma, Artie, diye düşündü Harry. Arthur’un New York Kütüphanesinde yaptığı hızlı araştırmalar sayesinde ona bulduğu bu isim de takdire şayandı. Harry, tüm dikkatini Perkin’in elinde sallanan cep saatine yoğunlaştırdı. Ona doğru yürüdü ve elinden tuttu, ancak denizcinin saatin zincirini sımsıkı yumruğuna doladığını gördü.

“Ya eline yüzüne bulaştırırsan?” Perkin’in yüzünden daha fazla terler akıyordu. “Büyükbabamın saati bu. Buna değeceğini var sayıyorum.”

“Geçen sefer yaptığımızda şapkan denize düşmedi.” Harry, Perkin’in başındaki şapkayı işaret ediyordu. Ardından ayakkabılarını gösterdi. “Önceki denememizde ayakkabıların da düşmemişti.”

“Şapka, ayakkabı; bunlar şirketten. Depoda bir dolu yedekleri var.” Perkin, yutkunmuştu. Harry, denizcinin küçük kas hareketlerinden yumruğunu gevşettiğini görebiliyordu. “Aslında saat benim. Makul bir fiyata satabilirim.”

“Bu kovalardan gayet güzel para alacaksın.” Harry, arkadaşlarına dönüp, başını salladı. “Daha fazlasını bile alabilirsin. Üçte ikisi?”

“Sahi mi?” Perkin, kovalara baktı. Yumruğu biraz daha açılmıştı. “Pekâlâ, bu oldukça iyi. Gösterinin son kısmı, hani şu dans kısmı, orayı... DURUN!”

Artık çok geçti. Yumruğu o kadar açılmıştı ki zincirin halkalarından birkaçı avucundan kaymış, Harry de bunu işaret olarak algılamıştı. Harry, çevik bir el hareketiyle saati kapmış, havaya fırlatıyordu. Diğer eliyle cebinden çıkardığı deri bir top ve geminin kantininden aldığı çay kaşığıyla birlikte üçünü havada döndürmeye başladı. Harry, tırabzanlara doğru geri geri yürürken sıcak deri, kaşığın ucunu ve saat metalin yuvarlaklığını takip eden parmaklarına hafifçe dokunuyordu.

“Şuna bakın, ne kadar hızlı!” Billie, yeniden kalabalığa hitap etti. Hâlâ bozuk para topluyordu. Şu yakalayışlardaki güvene bir bakın!”

“En küçük bir yanlışta Usta Denizci Perkin’in saati uçup gider!” diye söze katıldı Arthur. “Harry, gitgide tırabzanlara yaklaşıyor. Baksanıza, şimdi de gülümseyerek tırabzanlara oturdu!”

Harry, tırabzanların üstüne zıplamış, koltukta oturur gibi rahatça oturuyordu. Bağcıkları çözülmüş ayakkabıları bol bir biçimde ayaklarında asılı, bileklerini hazırlamak için esnetiyordu. Ona bakan kalabalığın yüzlerini gördü. En katı Perkin bakıyordu; gözleri saatteydi. Fakat ara sıra yan tarafa, Arthur ile Billie’nin bozuk para dolan kovalarına da bakıyordu.

“Pamuk eller cebe!” Billie, homurtuların arasından bağıırıyordu. “Harry, sizi heyecanlandırmayacak bir işe girmez, unut-

tunuz mu? Kendi hayatını tehlikeye atması anlamına gelse bile...”

“Bir hata ve bir bakmışsınız tırabzanlardan düşmüş.” Arthur, Harry’nin olduğu yöne doğru elini salladı. “Otuz metre yüksekten denize düşebilir!”

“Pervaneleri de unutmayalım,” diye ekledi Billie. Elinde şemsiyesi, çantasının derinlerine dalmış, çıkarmak bilmeyen bir kadını dürtükle. “Her biri beş keskin bıçaklı, her bıçağı küçük bir ev yüksekliğinde bir pervane.” Kadını tekrar dürttü. “Öyle hızlı dönüyor ki gözle takip etmek mümkün değil! Pervanenin şiddetli gücünden hiçbir şey kurtulamaz!”

“BENİM SAATİM BİLE!” diye bağırdı Perkin.

Harry, zıpladı ve çıplak ayaklarıyla tırabzan üzerinde dengede durdu. Gösteriye devam ediyordu. Harry zıplarken bağcıkları çözülmüş ayakkabılarını tekmeliyor, ayakkabıları da havada dönüyordu. Birini Billie, diğerini Arthur yakalamıştı. *Fena yakalayış değil*, diye düşündü Harry. Gülümsüyordu. Ayak parmakları tırabzana tutunmuş, seğirmeler bütün vücudunda dolaşıyordu. Kalabalığın çığlıklarını duyarken kalp atışları iyice hızlanmıştı.

“Biri onu durdursun!”

“Bu kadarı yeter!”

“O daha çocuk, kendini öldürecek!”

“Tutun onu!”

“Nasıl tutalım? Tutalım derken kazara gerisin geri düşürebiliriz!”

Sakallı, ihtiyar bir adam, şaşkınlık içinde güverteye çökmüştü. Üç tane şapkalı kadın ise burunlarına tuz kokulu şişe tutuyordu. Harry, onların ortasında Perkin’i fark etti. Perkin, gözlerini döndüre döndüre saatini takip ediyordu. Sanki Perkin’in gözleri de gösterinin bir parçasıydı. Şimdi, ilginç olan kısım geliyor. Harry, gösterisine devam ederken ince tırabzan boyunca çekirge gibi sıçrayarak dans etmeye başladı. Çıplak ayaklarıyla havaya zıplayıp, iniyor, yer değiştiriyordu. Her defasında o büyük motorun çalışmasından, denizin yüzeyinin altında onu bekleyen devasa pervanelerden kaynaklanan tırabzanların titremesini hissediyordu. Neredeyse bitti. Tırabzanların üstünde dans ederek başladığı yere döndü. Perkin’in gösterinin dans kısmıyla ilgili endişelenmesine gerek kalmadı...

Derken bir ayağı kaydı. Harry, düşmüştü.

“Harry!”

Harry, Billie’nin çığlıklarla kesilen sesini duyuyordu. Kollarıyla sağa sola tutunmaya çalışıyordu. Elindeki top, çay kaşığı ve saat düşmüştü. Ancak Harry, bir eliyle tırabzanların en alt parmaklığına tutunmuştu. Güvertenin zeminine denk geliyordu burası. Harry, aniden sendeledi. Geminin pervanelerin yukarısında asılı durup sallanırken omzunda bir bıçak sızısı hissetti. Çıplak ayaklarıyla tutunacak bir yer bulmak için çırpınıyordu. Pervaneler gümbürdüyor, parmakları zorlanıyordu. Daha fazla dayanamayacağını biliyordu. Ancak o sırada Billie, Harry’nin

kolunu kavradı. Arthur da Harry'yi tuttu. Gözleri korkuyla kocaman açılmış, onu yukarı çekerlerken hep birlikte güverteye yuvarlandılar.

“Büyükbabanın saati için üzgünüm Perkin,” dedi Harry. Nefes nefese kalmıştı. “Haklıymışsın, dans kısmına kalkışmamam gerekirdi...”

Kalabalıktan bazıları bayılmış, birçoğu onlara yardıma koşuyordu. Güverteden ayak sesleri yükseliyordu. Şapkalı kadınlardan biri, histeri nöbetine girmiş gibiydi. Kalabalığın geri kalanı beti benzi atmış hâlde olanları izliyordu. Aralarında beliren Perkin, ağzı açık, dehşet içinde Harry'ye bakıyordu. Harry ise perişan bir hâlde ayağa kalkmış, yüzünü kasten karmaşık bir ifadeye sokarken Perkin'in sol cebine bakıyordu.

“Bir dakika,” diye mırıldandı. “O da nesi?”

Harry, ayakları üzerinde tökezledi. Perkin'e doğru yalpalararak daha da alaycı bir tavırla kaşlarını çattı ve elini Perkin'in cebine attı. Ufak bir el çabukluğuyla kolundan tanıdık bir şekil yuvarlandı. Bir adım geri kaçtı, elini çıkardı ve şaşırılmış bir ifadeye bürünerek, deri topu havaya kaldırdı.

“Bakın burada ne varmış?”

Cevap basitti, top. Ancak Perkin, böylesine basit bir kelimeyi unutmuş gibi görünüyordu. Nitekim ağzı hâlâ açık, tek bir cıvıt dahi çıkarmıyordu. Harry, daha fazla şaşkınlıkla başını kaşıdı. Ardından denizcinin diğer bir cebini didiklemedi. Yine gizli bir el çabukluğuyla çay kaşığını çıkardı. Perkin, bunun da ne olduğunu söyleyemedi. Sadece Perkin'in değil, kalabalığın da dili

tutulmuştı. Çok geçmeden homurdanmalar ve uğultular başlamıştı. Harry, topu Arthur'a, kaşığı Billie'ye fırlattı ve tekrardan Perkin'in ceketinin derinlerine, bu defa iç cebine daldı. Sıcak giysilerinin arasında denizcinin kalp atışlarını hissedebiliyordu. Kendi kalbinden daha hızlı atıyordu. Perkin'in iç cebine elini attı. Yine hızlı bir el hareketiyle kolundan başka bir nesne kayıverdi. Birkaç küçük hamleden sonra cep saatini çıkardı ve zincirinden tutup salladı.

"İçine su kaçmış mı, bakayım," dedi Harry. Saati havaya kaldırdı ve kulağına doğru salladı.

"İyi fikir, içine su kaçmışsa tuzlu su saatin mekanizmasını kötü etkileyebilir," dedi Arthur. Elinde bir mendille Harry'ye yaklaşmıştı.

Harry, saati birkaç kez daha salladıktan sonra mendille sildi ve Perkin'e uzattı. Kalabalık, alkışlamaya başlayınca bir tur döndü. Kalabalık tezahürat ediyor, kovalara biraz daha bozukluk atıyordu. Harry, arkadaşlarıyla ellerini birleştirdi ve hep birlikte daha önce çok kez prova ettikleri hareketi sergilediler.

Uzun, yavaş bir selam.

"Seni gidi Perkin," diyerek kıkırdadı Arthur. Yarım saat sonra geminin ön kısmında bir araya gelmişlerdi. Motorun sesi alçalmış, pervaneler suyu köpürtmüyordu artık. Deniz dalgalanıp, kabarıyordu. İleride kara görünmüştü. Kasvetli, gri bir pus. Harry ve arkadaşları, karaya yaklaşırken bu manzarayı izliyordu.

“Fena bir gösteri değildi.” Billie de kıkırdıyordu. “İnsanlar kesinlikle hapı yuttuğunu zannettiler. Düştüğünde yüzlerini görmem lazımdı.”

“Düşerken saati, kaşığı ve topu yakaladığına inanamıyorum,” diyerek kafasını salladı Arthur. “En azından kaşığı düşürsün sandım.”

“Daha çok bozuk para toplayamamız kötü oldu.” Billie, ayaklarının dibindeki iki kovaya bakıyordu. “Perkin, payını aldı. Fazla bir şey yok.”

“Önemli değil, bunu sadece pratik olsun diye yapıyorduk zaten, öyle değil mi?” dedi Harry. “Denizde sekiz gün; formdan düşmek istemedik.”

“Haklısın, bu hiç iyi olmazdı,” diye ekledi Arthur. “Her şey bir yana, devam etmemiz gereken çok başarılı bir gösterimiz var.”

“Formda kalmaya değebileceğ başka bir işten bahsetmiyorum bile.” Billie, yakınlarda kimseler olmadığı hâlde sesini alçaltmıştı.

Harry'nin elleri yeniden geminin tırabzanlarındaydı. Sımsıkı tutunuyordu. Gösteriden sonra o el çabuklukları ve ani hareketler kaybolmuştu, fakat şimdi geri gelmişlerdi ve çok daha güçlülerdi. *Güzel, güzel.* Çünkü ortada konsantre olacak daha fazla neden vardı. Karşıya bakarak, Billie'nin de tırabzanları sımsıkı tuttuğunu gördü. Parmakları hafif solgun, daha ilerideydi. Arthur, dudağını ısıırıyordu. Harry, gözlerini kısarak, az ilerideki karaya yoğunlaşmıştı.

“Bu yeni görevin ne olabileceği konusunda hâlâ ufacak bir fikrimiz yok. Bizi İngiltere’ye göndermek... Ama neden?” diye mırıldandı Billie. “Geçen seferkinden daha iyi tabii; kilitli valizlerin içinde kendimizi ilaçla uyutulmuş hâlde bulup, çıkmak için o kadar uğraştıktan sonra...”

“Beyaz Karga Birliği’nin çalışma şekli böyle,” dedi Arthur. “Sonuçta üst düzey gizli bir suç çözücü kuruluştan bahsediyoruz. Kendi üyeleriyle bile herhangi bir konu hakkında sadece en ufak ayrıntıları paylaşıyorlar. Bu şekilde daha güvenli.”

“Belki... Belki de bir sonraki görevimizin içeriğini bilsek bu gemiye asla binmeyeceğimizden endişe ediyorlar,” dedi Billie. “Düşünsenize, New Orleans’da bizi bekleyenleri bilseydik ne olurdu? Bütün o kötü insanlardan kaçır...”

“Hayır, kaçmazdık. Bunu sen de çok iyi biliyorsun.” Harry, arkadaşının sözünü kesmişti ama sesi sakindi. “Sayemizde New Orleans artık çok daha güvenli bir yer.”

Billie, başını salladı. Hemen yanında Arthur da başını salladı. Hiçbir şey söylemiyorlardı, ancak Harry ne düşündüklerini biliyordu; nedeni açıklanamayan komalar, karanlık illüzyonlar, terk edilmiş bir akıl hastanesi. Son görevlerindeki dehşet verici ama çarpıcı olaylar dizisi. Ayrıca kendilerini adadıkları bu gizemli kuruluş ve kendilerine söylenenler hakkında düşüneceklerdi. *Ucu nereye uzanıyorsa uzansın kötülerini devirmek...* Onlara söylenenler böyleydi. Harry, az ilerideki karaya odaklanmıştı, fakat aynı zamanda yüzünde hafif bir tebessüm belirmişti.

“Birlik bize fazla bir şey söylememiş olabilir. Ama bu demek değil ki bize hiçbir şey söylemediler.” Harry, elini ceketine attı. “Kodlanmış notu hatırlarsınız, telefonun içine gizlenmişti hani. Bize sahne gösterimizi bitirip, bu gemiye yetişmemizi sy-lüyordu.”

“Ah, evet. İngiltere’ye vardığımızda görev hakkında daha fazla bilgiyi nasıl alacağımızı yazıyordu.” Arthur da gülümsüyordu.

“Posta kutusu 721, Southampton Limanı.” Billie, başını çevirip geminin arkasına bakarken sırtıyordu. “Görünen o ki belli bir usta denizcinin kullandığı belli bir posta kutusu.”

“Öyle olduğunu zannediyoruz. Sadece ona gönderilen mektupları ve küçük paketleri alabiliyor,” diye ekledi Arthur. Artık kıkır kıkır gülüyordu. “Ama benim tahminim, orada bizim içinde ufak bir şey olabileceği yönünde.”

“Canım Perkin,” dedi Harry. Ceketinin içinden elini cebine daldırdı. Bunu yaparken o küçük hamleyi son bir kez daha gerçekleştirmekten kendini alıkoyamadı. El çabukluğuyla sadece Perkin’in saatini kolundan yuvarlamakla kalmamış, denizcinin iç cebinden başka bir şey daha çıkarmıştı. Çıkardığı o şey, güneş ışığının yansısıyla parmaklarının ucunda sallanıyordu. Bu bir anahtardı ve üzerinde bir şey yazılıydı.

Posta kutusu 721

2. Bölüm

Kalabalık, akın akın iskeleye inmişti. Harry, itişip kakışan yolcuların arasından kayarak sıvıştı. Hamallar, bavulları kucaklamış, denizciler paket sandıklarını çekiştiriyordu. Fakat Harry ve arkadaşları kolaylıkla ilerliyor, ellerinde sadece birkaç küçük çantaları vardı. Billie, ukulelesini sırtına asmış, öyle taşıyordu. Birkaç dakika sonra rıhtım binasına vardılar. Yakındaki bir duvarda sıralı, mektup büyüklüğünde ağızları olan bir dizi kilitli metal kapaktan oluşan posta kutularına yöneldiler.

“Sanırım bu kilidi seçiyorum,” dedi Harry. 721 numaralı posta kutusunun önünde durmuştu. Parmaklarıyla cebini karıştırarak, her zaman yanında bulundurduğu küçük yamuk çivisini yokladı. “Hızlı olacağım.”

“Yeterince hızlı değilsin. Halka açık bir alandayız. Kocaman ve aydınlık bir yer burası. Zaten anahtarımız var, Harry.” Billie, Perkin’in anahtarını alıp, kapağı açtı. “Yakında kilit seçmek için önünde çokça şansın olacak, inan. Şimdi bir bakalım...”

Billie, posta kutusunun iini yokladı. Kutunun içi bir sürü sıradan zarflarla doluydu. Muhtemelen Perkin'in ailesinden veya kız arkadaşından gelen mektuplardı. Billie, bu mektupları bir tarafa itekleyip, başka bir zarfı aldı. zerinde ne Perkin'e, ne de bir başkasına gönderildiği yazılıydı. Ancak zarfın sol alt köşesinde diğerlerinden farklı bir işaret vardı: siyah daire içine alınmış beyaz karga. Hemen mektubu açtı ve içinden dört kâğıt parçası ıkaradı.

“Tren biletleri.” Arthur, dikkatlice kâğıtlara baktı. “Buradan Londra'ya 11:38 treni. Acele etsek iyi olacak ve işte Perkin geliyor.”

Deniz asteğmeni, sinirli bir hâlde salonun yarısı yoluna gelmişti. Ceplerini karıştırmak, anahtarını arıyordu. Durdu ve ceketini, hatta astarını çekiştirmeye başladı. Ceketinden yzerce bozuk para düşmüş, yerde yuvarlanmaya başlamıştı. Bozuk paralarının peşine düşerken yanından Harry'nin geçtiğini ve havada uuşturduğu ceketinin rastgele bir cebine anahtarı sokuşturduğunu fark etmemişti.

“Anahtarı geri koymak, almaktan daha kolaymış,” dedi Harry arkadaşlarına. Southampton Limanı tren istasyonuna giden tabelaları takip ediyorlardı.

“Ah, Perkin,” dedi Arthur. “Mektuplarını ve eşyalarını kaybetmesini hiç istemem.”

“ kuruş para için Harry'nin hayatı üstüne oynadı resmen,” diyerek, olayın farklı bir boyutuna dikkat çekti Billie.

“Tam olarak oynadı denemez.” Harry, omuz silkti. “Kayma ihtimalim var mıydı sanki sizce?”

“Ukala,” dedi Billie. Gülüyordu. Üçü birlikte binanın dışına doğru koştular. Londra-Waterloo trenine binip, kompartımanlardan birine geçtikten sonra yerlerine oturduklarında bile hâlâ gülüyorlardı.

“Beş no’lu vagon, yedi no’lu kompartıman, koltuk no bir, iki ve üç,” dedi Arthur. Tekrar biletlerdeki bilgileri kontrol ediyordu. Ardından dördüncü bileti aldı. “Ee, bu bilet kim için peki?”

“Belki Bay James içindir,” dedi Billie. Ukulelesini eline almış, tıngırdatıyordu. “Beklenmedik bir şekilde çıkagelirmiş!”

Harry, fazla bilete baktı ve karşısındaki koltuğu inceledi. Koltuğun üzerinde hafif bir çukıntı fark edince somurttu. Geçen yıl içinde durmadan diğer illüzyonistleri araştırmıştı. Sırlarını keşfetmek için en ufak bir ipucunu izlemişti; paltonun içindeki eksik bir dikiş ya da diğerinden uzun bir kol. Ve şimdi burada farklı bir ipucu yakalamıştı: tren koltuğundaki çukıntı. *Gayet büyük bir ipucu aslında*, diye düşündü. İyice öne eğilmiş, derinden bir çınlama sesi duyuyordu. Ses, koltuğun yakınlarından geliyordu. Döşemeyi kaldırdı ve altından bir telefon çıkardı. Kablosu koltuğun iç kısmına doğru kaybolan telefon zırl zırl çalıyordu. Telefonun simsiyah gövdesinden tutup, ahizesini kaldırdı.

“Alo?” dedi.

“Her zamanki önlemler için affedersin,” dedi tanıdık bir ses. “Birlikte görülmememiz hakikaten en iyisi. Hem sizin güvenliğiniz için hem de benim.”

Billie'nin dediği gibi, Bay James. Harry, gözlerini kapadı ve o soluk renkli takım elbiseyi, muntazam tıraşlanmış beyaz sakalı, o sabit bakışları gördü. Harry, Manhattan caddesinin tepesinde yüksek binalar arasına gerilmiş ip te dengesini sağlarken görmüştü onu ilk kez. O zamandan beri her karşılaşmaları bir öncekinden daha tuhaf bir hal alıyordu. Harry, ahizeyi sımsıkı kavramıştı. Ancak aynı zamanda kulağına eğilen Billie ile Arthur'un da duyabilmesi için uygun şekilde tutuyordu.

“Neredesin?” Billie, istasyonu görebilmek için pencereye yapıştı.

“Yakınlardayım,” dedi Bay James. “Sizinle birlikte görülerek kesinlikle kimliğinizi ortaya çıkarmak istemem. Sizi İngiltere'ye getirmenin bütün amacı, önemli başarılarınız sayesinde çevrenizde yayılmaya başlayan söylentilerden korumak. Şimdi, bu konuşmayı kısa tutmamız gerek. Tren hareket etmeye başlayınca bağlantımızı sağlayan kablo kopacak.” Konuşması hızlanmıştı. “İngiltere'ye hoş geldiniz. Birlik, Atlantik'in bu tarafında çeşitli meselelere dâhil. Ancak son birkaç saat içinde özellikle sizin yeteneklerinize uygun olacağını düşündüğümüz şeyler oldu. Billie, tam tepedeki bagaj rafının dördüncü direğini kontrol edersen...”

Billie, hemen sıçradı. Birkaç saniye sonra tekrar koltuğuna çöktü. Elinde rulo haline getirilmiş küçük bir kâğıt tutuyordu.

Duvar ile direğin buluştuğu yerden almıştı bunu. Kâğıdı açtı. Boştu.

“Işıkla etkin hale gelen görünmez mürekkep mi?” diye sordu Arthur.

“Doğru,” diye yanıt geldi. “Pencereye biraz daha yakın tatarsanız...”

Kâğıdın üzerinden dumanlar yükseliyordu bile. Duman yoğunlaşıp uzaklaşırken Billie kâğıdı kol mesafesinde tutuyordu. Daire içindeki beyaz karga işaretiyle birlikte harfler teker teker ortaya çıkıyordu:

24, Rigby Gardens, Londra

“Adresi hafızanıza işleyin,” dedi Bay James. Telefon cızırtılıydı. “Doğruca oraya gidin ve iş hallolsun. Arthur, sen yolu kolaylıkla bulabilirsin. Yeniden Londra’da, evinizde olmak sizler için ilginç olacak. Şu ana kadar bir kez yaptınız zaten.” Ses, durulmuştu. “O baba tarafından Paris’ten Berlin’e, oradan New York’a sürüklenmişsin; üzücü bir hadise. Ama sonunda üçünüzün sıkıntılı bir başlangıcı olmuş, öyle değil mi?”

Arthur, telefona döndü. Alnındaki o küçük çizgi kıvrılmıştı. Ne zaman babasından, Lord Dale-Roberts’dan söz açılrsa böyle olurdu. Harry ve Billie, birbirlerine baktılar. Arthur ile ilk tanıştıkları zamanı düşünüyorlardı. Lüks bir New York apartmanında bir başına bırakılmış gergin bakışlı o çocuğu hatırladılar. İyi ama Bay James neden şimdi bunlardan bahsediyordu?